

Μερικά λόγια για τη συγκυρία...

Η καπιταλιστική κρίση που ξεκίνησε από τις ΗΠΑ το 2008 γρήγορα εκδηλώθηκε και σε χώρες της Ε.Ε. με τη μορφή της κρίσης χρέους. Καθώς το κεφάλαιο προσπαθεί να ξεπεράσει τις δομικές του αντιφάσεις και να προχωρήσει σε ένα νέο κύκλο συσσώρευσης, οι εξελίξεις στην Ελλάδα, καθώς και σε άλλα κράτη, είναι ραγδαίες.

Πριν δύο περίπου χρόνια, στις 23 Απρίλη 2010, με διάγγελμα του τότε πρωθυπουργού Γ.Α.Π. από το επικοινωνιακά επιλεγμένο ακριτικό Καστελόριζο, με φόντο το γαλήνιο λιμανάκι του, κηρύσσεται στον ελλαδικό χώρο «κατάσταση έκτακτης ανάγκης», η οποία θεσμοθετείται επίσημα στις 5 Μαΐου 2010, με την ψήφιση του πρώτου μνημονίου. Χρησιμοποιούνται τακτικές βασισμένες στο “Δόγμα του Σοκ” και τα ΜΜΕ αναδεικνύονται –χωρίς προσχήματα πια– σε φερέφωνα και εκπροσώπους τύπου της εγχώριας και διεθνούς κυριαρχίας, έχοντας αναλάβει τον ρόλο της τρομοκράτησης του πληθυσμού (το ύφος και ο τόνος που, σε καθημερινή βάση, εξέπεμπαν τα περισσότερα δελτία ειδήσεων στα τηλεοπτικά κανάλια έμοιαζε με πολεμικό ανακοινωθέν ή με ενημέρωση για τεράστια φυσική καταστροφή). Τίθενται διαρκώς ψευτοδιλήμματα (“συναίνεση ή χρεοκοπία”, “ανταπόκριση στις δεσμεύσεις μας και ψήφιση νέων μέτρων ή δεν εκταμιεύεται η επόμενη δόση”, “αποδοχή της δανειακής σύμβασης και των νέων μέτρων ή έξοδος από το ευρώ” κ.λπ.) και ακολουθούν τα μεσοπρόθεσμα, οι εφαρμοστικοί νόμοι, τα πολυνομοσχέδια και οι δανειακές συμβάσεις, μέχρι τη συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ, με πρωθυπουργό έναν υπηρέτη του τραπεζικού κεφαλαίου. Συγκυβέρνηση που η αστική δημοκρατία θεώρησε αναγκαία ώστε να περάσουν τα νέα μέτρα (2ο μνημόνιο). Εδώ θα θέλαμε να αναφέρουμε πως είμαστε αντίθετοι με τη ρητορεία περί χούντας ή κατοχής. Μια ρητορεία που επεκτείνεται από τα αριστερά μέχρι τα δεξιά. Θεωρούμε ότι η συγκυβέρνηση ήταν το επόμενο βήμα στη διαχείριση του κεφαλαίου πάνω στην πολιτική κατάσταση. Μια κίνηση απόσπασης της συναίνεσης που προβάλλουν οι δανειστές ως εγγύηση. Μια κίνηση κάτω από την ομπρέλα της εθνικής σωτηρίας. Μια συναίνεση που με όσους τρόπους και αν επιχειρείται να αποσπαστεί, διακρίνουμε πως δεν επιτυγχάνεται ούτε ενδοαστικά ούτε κοινωνικά

Ακόμη και τα τελευταία δημοκρατικά προσχήματα καταρρέουν αποκαλύπτοντας την ωμότητα του κράτους, του κεφαλαίου και των υπερεθνικών καπιταλιστικών μηχανισμών κυριαρχίας. Η συγκυβέρνηση των αστικών κομμάτων, με τεχνοκράτη πρωθυπουργό, ψηφίζει το νέο μνημονιακό πακέτο ισοπεδωτικών μέτρων (που έχει ήδη συμφωνηθεί από τον Οκτώβρη) και μετά υπόσχεται ότι θα προκηρύξει εκλογές σε μια προσπάθεια ξεγελάσματος και αφομοίωσης της κοινωνικής οργής, σε μια προσπάθεια αποφυγής ενός ξεσηκωμού και εκτεταμένων κοινωνικών ταραχών, σε μια προσπάθεια κοινωνικής σιωπής.

“Κατάσταση έκτακτης ανάγκης” σημαίνει ταχύτατη και αιφνιδιαστική αναίρεση των προηγούμενων “ισορροπιών” (που κρίνονται πλέον δυσλειτουργικές για τους καπιταλιστές) και εδραίωση ενός νέου κοινωνικού πλαισίου κανόνων. Αυτό ακριβώς, δηλαδή, που ζούμε την τελευταία διετία. Είναι η αναγκαία συνθήκη που περίμεναν ή και σχεδίαζαν εδώ και χρόνια (π.χ. τεχνητή και σκόπιμη διόγκωση του ελλείμματος του 2009 από την ΕΛΣΤΑΤ), έτσι ώστε να καταφέρουν να κάμψουν τις κοινωνικές αντιστάσεις. Χαρακτηριστική είναι η πρόβλεψη ήδη από το πρώτο μνημόνιο ότι ο υπουργός οικονομικών μπορεί να εκδίδει διατάγματα για μείζονα και επιτακτικά ζητήματα, να αναιρεί ή να εφαρμόζει αποφάσεις και να επανεξετάζει την ερμηνεία στην εφαρμογή των νομοθετημάτων, χωρίς προηγούμενη κοινοβουλευτική έγκριση. Επίσης, χαρακτηριστική είναι και η πρόσφατη δήλωση του διορισμένου πρωθυπουργού Λουκά Παπαδήμου ότι ακόμα και αν οι “κοινωνικοί εταίροι” (εργοδότες, ξεπουλημένες συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες) δεν συμφωνήσουν στην περικοπή του 13ου & 14ου μισθού στον ιδιωτικό τομέα, θα τη νομοθετήσει από μόνη της η κυβέρνηση. Πρόκειται δηλαδή για μια βίαιη διαδικασία καταστροφής-ανοικοδόμησης-επαναρρύθμισης των κοινωνικών σχέσεων με σκοπό την εγκαθίδρυση μιας νέας κοινωνικής κατάστασης. Την τελευταία διετία, επιβάλλονται με καταγιγιστικό ρυθμό μέτρα, πολλά από τα οποία επιδιώκονταν εδώ και πολλά χρόνια με αποτυχημένες ή αργοπορούσες αναδιαρθρώσεις λόγω των κοινωνικών αντιστάσεων και του “πολιτικού κόστους”.

Η καπιταλιστική επέλαση της τελευταίας διετίας είναι πρωτόγνωρη στα μεταπολιτευτικά χρόνια. Κάθε προηγούμενη κατάκτηση πρέπει να καταργηθεί έτσι ώστε να ανοικοδομηθεί η κοινωνία πάνω σε νέες βάσεις πιο επωφελείς και αποδοτικές για τους καπιταλιστές. Μαζικές απολύσεις σε ημερήσια διάταξη. Αύξηση του αριθμού των ανέργων και των νεόπτωχων με απίστευτους ρυθμούς. Αδιανόητες μειώσεις στους μισθούς και τις συντάξεις. Κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και σύναψης επιχειρησιακών, μέσω απειλών και εκβιασμών.

Πλήρης ελαστικοποίηση και επισφάλεια στις εργασιακές σχέσεις με μαζική εφαρμογή της “εκ περιτροπής εργασίας” στον ιδιωτικό τομέα και της “εφεδρείας” στον δημόσιο τομέα. Συρρίκνωση του όποιου συστήματος δημόσιας υγείας και εκπαίδευσης υπήρχε. Διαρκή νέα χαράτσια μέσω των άμεσων και έμμεσων φόρων δημιουργούν ασφυκτικές συνθήκες επιβίωσης για το σύνολο του λαού.

Η περίπτωση της ελληνικής χαλυβουργίας ή αλλιώς ο Μάνεσης λογάριζε χωρίς τον ξενοδόχο...

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον ο βιομήχανος Μάνεσης θεώρησε ότι είχε την ευκαιρία και αποφάσισε την επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα των εργαζόμενων στην Ελληνική Χαλυβουργία. Το αφεντικό της Ελληνικής Χαλυβουργίας, αρχικά απέλυσε 34 εργάτες (μέχρι την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές οι απολύσεις έφταναν συνολικά τις 74), απειλώντας ότι θα ακολουθήσουν και άλλοι 180. Οι απολύσεις αυτές ήρθαν σαν αποτέλεσμα της στάσης της γενικής συνέλευσης των εργατών που απέρριψε την απαίτηση της εταιρείας για μείωση του 8ώρου σε 5ωρο με παράλληλη μείωση των αποδοχών κατά 40%. Έτσι από τις 31 Οκτώβρη, οι 400 εργάτες της Ελληνικής Χαλυβουργίας έχουν κηρύξει απεργία διαρκείας, σταματώντας την παραγωγή στο εργοστάσιο, το οποίο περιφρουρούν με βάρδιες όλο το 24ωρο.

Η Ελληνική Χαλυβουργία είναι μία από τις 3 εταιρίες στον κλάδο με κύκλο εργασιών 227 εκατομμύρια ευρώ και αύξηση της παραγωγής κατά 35% τα τελευταία δύο χρόνια. Η απεργία ξεκίνησε όταν ο βιομήχανος Μάνεσης, το αφεντικό της Χαλυβουργίας, απέλυσε 34 εργάτες, απειλώντας ότι θα ακολουθήσουν και άλλοι 180. Η εργοδοσία σε συνέχεια της τρομοκρατίας της απέλυσε άλλους 16 εργάτες ένα μήνα μετά κάτι που δεν στάθηκε ικανό να ανακόψει των αγώνα των εργατών. Πρέπει να τονιστεί ότι το αποτέλεσμα αυτής της απεργίας θα επηρεάσει άμεσα και τους υπόλοιπους εργαζομένους στα εργοστάσια της περιοχής και του συγκεκριμένου κλάδου όπου θα επιχειρηθούν ανάλογες αλλαγές στο καθεστώς εργασίας. Τα αφεντικά δηλαδή, θα αξιοποιήσουν σε όσο μεγαλύτερο βαθμό τους επιτρέψουμε τα αντεργατικά μέτρα που έχουν ψηφιστεί τα τελευταία χρόνια. Οι εργάτες της Ελληνικής Χαλυβουργίας κάνουν λόγο για την εντατικοποίηση της παραγωγής, τα συνεχή εργατικά ατυχήματα, τα εγκαύματα που αποτελούν καθημερινότητα, τον συνάδελφό τους που δολοφονήθηκε πέρυσι πάνω στη δουλειά, τα κέρδη που αποκομίζει ο Μάνεσης (227 εκατομμύρια ευρώ ήταν ο τζίρος το 2010) και δηλώνουν αποφασισμένοι να φτάσουν ως το τέλος.

Απέναντι τους όμως δεν έχουν μόνο την εργοδοσία αλλά ολόκληρο το κρατικό και γραφειοκρατικό μηχανισμό. Το υπουργείο και η επιθεώρηση εργασίας τους πιέζουν να υπογράψουν συμφωνία για 5ωρο την ίδια ώρα που τα ΜΜΕ αποσιωπούν τον πολυήμερο και σκληρό αγώνα τους.

Οι χαλυβουργοί όμως δεν είναι μόνοι τους σε αυτό τον αγώνα. Ένα κίνημα υποστήριξης της απεργίας με ανακοινώσεις, δράσεις αλληλεγγύης και έμπρακτης υποστήριξης (αυτοδιαχειριζόμενα καφενεία, συναυλίες οικονομικής ενίσχυσης, μοτοπορείες κ.λπ.) από δεκάδες σωματεία, οργανώσεις, συνελεύσεις γειτονιών και συλλογικότητες σε όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό έχει ξεπηδήσει.

Για το ρόλο της απεργίας...

Η απεργία ήταν, είναι και θα παραμείνει ένα από τα σημαντικότερα όπλα στα χέρια των εργατών. Ιστορικά, ότι έχει κερδηθεί μέσω απεργιών, έχει κατακτηθεί μέσα από επίπονους και αιματηρούς αγώνες για την εργατική τάξη. Πλέον όμως, με τους ξεπουλημένους γραφειοκρατικούς συνδικαλιστικούς μηχανισμούς, ακόμα και η ίδια η έννοια της απεργίας, μια έννοια που είναι συνυφασμένη με μια κατάσταση αγώνα, έχει αρχίζει να ξεφτίζει. Οι απεργίες της ΓΣΕΕ το αποδεικνύουν περίτρανα. Απεργίες πυροτεχνήματα, συνήθως 1 ή 2 ημερών (και αυτό σε εξαιρετικές περιπτώσεις), οι οποίες λειτουργούν ως βαλβίδες αποσυμπίεσης της κοινωνικής οργής και αγανάκτησης και αναλώνονται σε συνθηματικού τύπου φρασεολογία.

Αυτό που προφανώς προτάσσουμε είναι η γενική απεργία διαρκείας. Όπως έχουμε ξαναγράψει *«προτάσσουμε τη γενική απεργία διαρκείας διότι σκοπός μας είναι η ολική ανατροπή των καπιταλιστικών σχέσεων, κοινωνικών και παραγωγικών, μέσα από αδιαμεσολάβητες συλλογικές διαδικασίες. Χωρίς «ειδικούς», κομματικούς αντιπροσώπους, χωρίς ιεραρχία και λογικές ανάθεσης.»*. Αυτό που έχει σημασία όμως τη δεδομένη χρονική στιγμή και έχει άμεση σχέση με το θέμα της Χαλυβουργίας δεν είναι μόνο κατά πόσο η γενική απεργία διαρκείας είναι εφικτή αλλά το πώς, μέσα από τους χώρους δουλειάς ή και σε κλαδικό επίπεδο, η απεργία μπορεί να λειτουργήσει ως εργαλείο στο επίπεδο της ανάπτυξης δομών αντίστασης στα πλάνα των αφεντικών, σύνδεσης των διάφορων ριζοσπαστικών κομματιών και πάνω απ' όλα ενδυνάμωσης της ταξικής συνείδησης και αλληλεγγύης στους χώρους δουλειάς.

Αυτό που είναι σημαντικό είναι να δώσουμε εμείς τα χαρακτηριστικά, τόσο πρακτικά όσο και θεωρητικά, στην απεργία. Από τη μία η απεργία δεν μπορεί παρά να σηματοδοτεί το πάγωμα της παραγωγής αλλά και της κατανάλωσης. Και αν το πρώτο κομμάτι φαίνεται αυτονόητο, το δεύτερο δεν είναι – και μάλιστα ούτε καν σε μερίδες κόσμου οι οποίες θέλουν να θεωρούνται μαχητικές. Αυτό που πρέπει να γίνει κατανοητό είναι ότι ειδικά όσον αφορά το χώρο της επισφάλειας όπου όλα είναι μαύρα, το να απεργήσεις δεν είναι εύκολη υπόθεση.

Από τη στιγμή που δεν υπάρχουν –σίγουρα στην Πάτρα– και σωματεία τα οποία να μπορούν να υπερασπιστούν αυτή την επιλογή, ο εργαζόμενος ουσιαστικά βρίσκεται υπό απειλή απόλυσης με συνοπτικές διαδικασίες. Στις μέρες των απεργιών το μόνο μέρος όπου πρέπει να υπάρχει κόσμος είναι ο δρόμος, εκεί όπου γεννιούνται να αναπτύσσονται συνειδήσεις, εκεί όπου η ταξική πάλη παίρνει σάρκα και οστά, εκεί όπου έρχονται σε επαφή τα διάφορα ριζοσπαστικά κομμάτια. Και αυτό δε γίνεται σε κανένα μαγαζί, σε καμία μεριά της πόλης, ούτε πριν ούτε πολύ περισσότερο μετά τις απεργίες (ακόμα και η κουβέντα περί απεργίας, όταν είσαι αραχτός στο μαγαζάκι της πλατείας με καφεδάκι, γίνεται μέρος της καταναλωτικής διαδικασίας και υποσκελίζει την ίδια την απεργία, υποβαθμίζοντάς την σε μια διαδικασία 2-3 ωρών, τελείως τυπική).

Το παράδειγμα των απεργών της ελληνικής χαλυβουργίας δίνει λύσεις και ανοίγει δρόμους. Μια απεργία η οποία συμπυκνώνει πάρα πολλά από τα επιθυμητά για μας χαρακτηριστικά. Μια απεργία όπου οι αποφάσεις λαμβάνονται από τη γενική συνέλευση του εργοστασίου και περιφρουρείται από όλους (με βάρδιες και με τους τρόπους που επιλέγουν οι ίδιοι οι απεργοί βέβαια), ακόμα και από τις ίδιες τις οικογένειες των χαλυβουργών, κάνοντας πράξη την απόφαση και δείχνοντας ότι η ανάθεση δεν έχει θέση σε ζωντανές διαδικασίες. Μια απεργία η οποία δεν περιορίζεται σε συντεχνιακά αιτήματα, αλλά σε μεγάλο βαθμό υπερασπίζεται και τα συμφέροντα όλων των εργατών του κλάδου της. Μια απεργία η οποία είναι διαρκείας και μπροστά στο σκοπό της δε λογαριάζει τα προσωπικά κόστη, αποδεικνύοντας περίτρανα ότι ο μόνος αγώνας που είναι χαμένος είναι ο αγώνας που δε δίνεται. Μια απεργία η οποία θέτει ζητήματα ενοποίησης όλων των εργατικών αγώνων, που προτρέπει σε διαρκή και καθημερινό αγώνα σε όλα τα εργασιακά κάτεργα κάνοντας σαφές ποιος είναι ο εχθρός και ποιος όχι. Βάζοντας το συμφέρον της τάξης πάνω από το ατομικό συμφέρον, πέρα και μακριά από ευφυολογήματα περί χούντας και εθνικής σωτηρίας και σκληρής δουλειάς από πλευράς των εργατών για να βγούμε από το βούρκο. Απλά και ξεκάθαρα.

**Από τη μία ο κόσμος των αφεντικών,
της τρομοκρατίας και της εκμετάλλευσης**

**και από την άλλη ο κόσμος του αγώνα,
της αξιοπρέπειας και της αλληλεγγύης.**

για το ρόλο της ταξικής συνείδησης

Για να έχει μια απεργία αποτελέσματα θα πρέπει και η ταξική μας θέση και συνείδηση να είναι αδιαπραγμάτευτη και μέσω αυτής να ξεκαθαρίζουν οι εχθροί από τους σύμμαχους. Και όταν λέμε σύμμαχους αναφερόμαστε σε όλους εκείνους που κάτω από τους ζυγούς της μισθωτής σκλαβιάς βρίσκονται καθημερινά στα εργασιακά κάτεργα πουλώντας την εργατική τους δύναμη, σε εκείνους που καθημερινά ζουν υπό την τρομοκρατία της επισφάλειας και της ανεργίας χωρίς να ξέρουν τι τους επιφυλάσσει το αύριο, σε όλους εκείνους που επωμίζονται τα βάρη του καπιταλισμού. Αναφερόμαστε σε εκείνους οι οποίοι δε βλέπουν θετικά τις συντελούμενες κοινωνικοπολιτικές αλλαγές, σε εκείνους που δεν έχουν διάθεση συναίνεσης στις κλήσεις περί εθνικής ενότητας, σε εκείνους που δεν επιλέγουν το δρόμο του ατομισμού και της προσωπικής σωτηρίας (είτε αυτή είναι εφικτή είτε όχι), σε εκείνους που έχουν αρχίσει να αμφιβάλλουν για την “ορθολογικότητα” αυτού του κόσμου και σε εκείνους που μέσω της συλλογικής δράσης θα προσπαθήσουν να βρουν λύσεις που ξεφεύγουν από τα όρια αυτού του συστήματος.

Στα εργασιακά κάτεργα δεν δουλεύουμε για το καλό καμίας επιχείρησης. Υπάρχουν στρατόπεδα με διαφορετικά συμφέροντα και η άενη σύγκρουση μεταξύ τους. Το στρατόπεδο των αφεντικών και των υποτακτικών τους, το οποίο με την πρώτη ευκαιρία θα προσπαθήσει να επιβάλλει ακόμα σκληρότερους εργασιακούς όρους βρίσκοντας διάφορες προφάσεις, είτε αυτές λέγονται κρίση ή μείωση του τζίρου ή απολύσεις για να μην μείνουν όλοι στο δρόμο – οτιδήποτε σκαρφιστούν με μόνο σκοπό την αύξηση του κέρδους τους με το λιγότερο δυνατόν κόστος. Και το στρατόπεδο των εργατών/τριών που είναι εξαναγκασμένο να πουλάει την εργατική του δύναμη με σκοπό να επιβιώνει. Σε αυτό το στρατόπεδο δε χωράνε ψευδαισθήσεις του τύπου «όλοι μαζί για μια κερδοφόρα επιχείρηση», αφού τα κέρδη πάνε μόνο στις τσέπες των αφεντικών, ούτε υποχωρήσεις για το καλό της εταιρίας και τη διατήρηση των θέσεων εργασίας, παρά μόνο συνεχής, αδιάκοπος, καθημερινός αγώνας έως τον αφανισμό του αντίπαλου στρατοπέδου.

**αφεντικά χωρίς εργάτες δεν μπορούν να υπάρξουν,
εργάτες χωρίς αφεντικά όμως μπορούν και αυτό είναι το διακύβευμα**

Ειδικά σήμερα που η εργασία είναι κατακερματισμένη και αποσπασματική, που δεν γνωρίζουμε καλά καλά ποιοι δουλεύουν δίπλα μας και πολλές φορές ακόμα και για ποιον δουλεύουμε: μια εργασιακή συνθήκη που ευνοεί τη φοβική αποξένωση, τον ανταγωνισμό και τη ρήξη μεταξύ συναδέλφων. Σε αυτή τη συγκυρία λοιπόν είναι σημαντικότερο από πότε να αναπτύσσονται διαδικασίες στους χώρους δουλειάς οι οποίες, πέρα από τα στενά εργασιακά ζητήματα, βάζουν ζητήματα ενοποίησης των εργατικών αγώνων και ενδυνάμωσης των δεσμών μεταξύ των εργατών, θέτοντας την αλληλεγγύη πάνω από το φόβο και τις απειλές.

Οι απεργίες στους εργασιακούς χώρους μπορούν και πρέπει να αποτελούν ζητούμενο. Ακόμα και αν η επίτευξη τους είναι εξαιρετικά δύσκολη, η διαδικασία μπορεί να παράξει αποτελέσματα. Η σύσταση σωματείων βάσης (ή ακόμα και εργατικών συνελεύσεων, όπου η σύσταση σωματείων είναι ανέφικτη) μπορεί να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για την περαιτέρω σύνδεση και ανάπτυξη των ριζοσπαστικών αγώνων και κομματιών αυτής της κοινωνίας. Σωματείων των οποίων η δύναμη έγκειται αφενός στην αυτοοργανωμένη τους δομή αφετέρου στην καθολική στήριξη και συμμετοχή στις αποφάσεις της συνέλευσης και στην υπέρβαση των συντεχνιακών αιτημάτων.

**ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΥΛΗ ΤΗΣ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑΣ
ΣΥΓΚΡΟΥΝΤΑΙ ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ**

ο ελληνισμός αποτελείται από δύο κόσμους που ζουν στην ίδια χώρα, αλλά με διαφορετικές συνθήκες. Ο ένας κόσμος είναι ο κόσμος της χαλβουργίας, ο άλλος ο κόσμος της αριστοκρατίας. Ο κόσμος της χαλβουργίας είναι ο κόσμος της φτώχειας, της ανέχειας, της απεργίας, της απελπισίας. Ο κόσμος της αριστοκρατίας είναι ο κόσμος της πλούσιας, της άνεσης, της ειρήνης, της ευτυχίας.

ΤΡΙΤΗ 17 ΓΕΝΑΡΗ
ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΗ ΠΟΡΕΙΑ ΑΔΗΛΑΓΕΤΥΝΗΣ
18.00 ΠΑ. ΠΑΝΑΧΑΪΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΩΝ
21.00 ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΕΙΣΤΕ! ΥΠΟΒΕΣΗ ΟΛΩΝ ΜΑΣ.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΣΤΗΤΗΣΗ
για την απεργία στην ελληνική χαλβουργία
με την συμμετοχή απεργών από τα εργοστάσια

ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΜΑΡΤΗ
19.00 ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

εργαλειοφόρος | συνέλευση αναρχικών ενάντια στη μισθωτή σκληριά
ergaleioforos@squat.gr
συνέλευση κάθε Τρίτη στις 7μμ στο Παράρτημα